

WYROK TRYBUNAŁU**z dnia 22 lipca 2013 r.****w sprawie E-15/12****Jan Anfinn Wahl przeciwko Republice Islandii**

(Artykuł 3 Porozumienia EOG – Artykuł 7 Porozumienia EOG – Forma i metody wdrożenia dyrektywy – Dyrektywa 2004/38/WE – Prawo swobodnego przepływu osób przysługujące obywatelom EOG – Ograniczenie prawa do wjazdu – Gwarancje proceduralne)

(2013/C 309/06)

W sprawie E-15/12 Jan Anfinn Wahl przeciwko Republice Islandii – WNIOSEK skierowany do Trybunału przez Hstiréttur Íslands (Sąd Najwyższy Islandii) na mocy art. 34 Porozumienia pomiędzy państwami EFTA w sprawie ustanowienia Urzędu Nadzoru i Trybunału Sprawiedliwości dotyczący wykładni art. 27 dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, Trybunał, w składzie: Carl Baudenbacher (prezes, sędzia sprawozdawca), Per Christiansen oraz Páll Hreinsson (sędziowie), wydał w dniu 22 lipca 2013 r. wyrok zawierający sentencję następującej treści:

- 1) Zgodnie z art. 7 Porozumienia EOG państwu EOG-EFTA przysługuje wybór formy i metod wprowadzenia aktów odpowiadających dyrektywie 2004/38/WE do swojego porządku prawnego. Zależnie od kontekstu prawnego wdrożenie dyrektywy nie musi wymagać podjęcia czynności legislacyjnych, o ile zostaje ona wdrożona z niekwestionowaną mocą wiążącą, z konieczną szczegółowością, precyzją i jasnością w celu spełnienia wymogu pewności prawnej.
 - 2) Państwo EOG może podjąć decyzję na mocy art. 27 dyrektywy o odmówieniu obywatelowi innego państwa EOG udzielenia pozwolenia na wjazd na swoje terytorium, kierując się względami porządku publicznego lub bezpieczeństwa publicznego wyłącznie na podstawie oceny zagrożenia, w której oceniona jest rola danego obywatela w werbowaniu nowych członków do organizacji, do której należy obywatel, i w której stwierdzono, że ta organizacja związana jest z przestępczością zorganizowaną i w miejscach, gdzie ona rozwinęła się, wzrosła przestępczość zorganizowana. Ponadto wymagane jest, aby ta ocena była oparta wyłącznie na indywidualnym zachowaniu danej osoby. Poza tym zachowanie danej osoby musi stanowić rzeczywiste i aktualne zagrożenie, które jest dostatecznie poważne, by narażać jeden z podstawowych interesów społecznych, a ograniczenie prawa wjazdu musi być proporcjonalne. Do sądu krajowego należy stwierdzenie, czy w świetle istotnych okoliczności faktycznych i prawnych te wymogi zostały spełnione.
 - 3) Kraj EOG nie może zostać zobowiązany do uznania organizacji lub członkostwa w niej za niezgodne z prawem, zanim odmówi członkowi tej organizacji, który jest obywatelem innego państwa EOG, udzielenia pozwolenia na wjazd na swoje terytorium zgodnie z art. 27 dyrektywy, jeżeli nie jest to właściwe ze względu na okoliczności. Państwo EOG musi jednak jasno określić swoje stanowisko w odniesieniu do działalności tej organizacji i w wypadku uznania tej działalności za zagrożenie porządku lub bezpieczeństwa publicznego musi podjąć środki administracyjne w celu zapobiegania tej działalności.
 - 4) W celu powołania się na istnienie zagrożenia porządku lub bezpieczeństwa publicznego na mocy art. 27 ust. 1 dyrektywy nie jest wystarczającym uznaniem przez państwo EOG za karalne postępowania polegającego na przyzwalaniu na popełnianie przez inną osobę czynu, którego dokonanie jest elementem działalności organizacji przestępczej.
 - 5) Krajowe władze administracyjne muszą zapewnić posiadanie wystarczających dowodów pozwalających stwierdzić zgodnie z art. 27 ust. 2 dyrektywy, że dana osoba prawdopodobnie postąpiłaby w sposób stanowiący rzeczywiste i aktualne zagrożenie, które jest dostatecznie poważne, by narażać jeden z podstawowych interesów społecznych. Do sądu krajowego należy stwierdzenie, przy poszanowaniu zasad równowagi i skuteczności, czy zachodzi taki przypadek.
-